

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Polacek_Jan-Kyberman_INPUT.pdb

PDB Name: Jan Polacek-Kyberman INPUT
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jan Poláček

Kyberman INPUT

Operační paměť počítače prozářil paprsek energie. Systémem po několik milisekund otřásala smršť a kanály se valil žhavý dezinformační tok. Triumfoval nad bezmocnými programy. Pronikal labyrintem spojů. Ničil a zabíjel. Chvilí na to, co zmizel v datové síti, se zastavil i čas. Počítač zamrzl.

Ušetřeny invazí zůstaly jen bloky informací uložené pod pamětními deskami ROM na věčnost. Impuls přicházející z operátorského pracoviště je probudil ze spánku. Uvolnil stavební kód jejich těl. Jednotvárně mumlanou definiční modlitbu tvořily striktní systémové příkazy. V navyklém stereotypu probíhala tvorba životního prostředí. Sestavoval se nehmotný imaginární svět, jako už stokrát, ba tisíckrát předtím.

Neměnná pravidla ale náhle porušila koincidence dvou pulsů, jež vyvolala porodní stah. Jako by udeřil blesk a současně zaduněl hrom. Z definičního paketu se odlouplo několik giga-bytů informací. Z nich povstal Kyberman, koncentrované zlo, odsouzené při svých cestách všem škodit.

Stalo se tak v nulté sekundě času systému. Takový byl počátek řady provozních hodin Kybermanova života.

RUN

Sténání, ten přerývaný elektronický zvuk již ale utichal a přestával znít monotónně. Míšený se syntezátorovým převodem hlasu operátora, jehož chrčivé nadávky drnčely jako nenapodobitelný přednes krále rapu, interferoval v zalykavý čmeláčí brum typický pro výmaz.

Kyberman stál nad troskami standardní vesničky Ajbiem a pozoroval zpomalující se pohyb v jejím nitru. Odstartoval testovací sekvenci otázek: "Tvé jméno?" ptal se.

"Ha k ve pětadvacet," odpověď vylét-

la z identifikačního bloku a rozprskla se jako střela dum dum na paralelním rozhraní.

"Verze užívaného systému?"

"Čtyři tečka dva," zněla odpověď.

Novinka, zaregistroval Kyberman, nový typ, se kterým dosud neměl zkušenosti. Instinktivně provedl několik oprav a nasměroval energii do ještě nezničených karet.

Po nekonečných deseti milisekundách otázku zopakoval. Nad vesnicí zuřila bouře. Bílé blesky nehluchně poblikávaly, světem otřásala strobosko-pická křeč. Překoktanou odpověď identifikačního bloku poznamenal samoopravný kód.

Kyberman sledoval obraz zkázy a někde uvnitř jeho těla započal třetí cyklus testování: "Tvé jméno?"

"Ha kvé, ha kvé, kvé, kv..."

Na desetivrstvých cestách ze zlata a mědi vyrůstaly kvádry vypálených staveb ze stříbřitých nožek zakouslých do izolantu. Vnucená energie kroužila po uzavřených drahách a jako by na klesající spirále nabírala větší a větší síly, vy žírajíc v plastu otvory plné sa-zovité krupice. Nad bitevním polem ochraptěle krákorat operátorův hlas.

Kyberman čekal na definitivní konec, na totální rozpad inteligence. Proudové informace vytékaly z infiltrovaného počítače a mizely v odlivu. Rostoucí teplotu vystřídal konstatní smrt. Kyberman opustil vypálené hnízdo a vklouzl do datové sítě.

Syťlovodnými vlákny putoval rychlostí slunečního paprsku, prolétal uzly ústředí. Naplnil paměť svého domova a použil zafixovaného rituálu: "Tvůj Kyberman se vrátil zpět, programátore," pronesl binárně s důrazem na výslovnost.

Nedočkavě otevřel krustu chránící tělo a odhalil ego: "Nahlédni do mne, pane." Záznam po záznamu směřoval na zobrazovací jednotku.

"Mám z tebe radost."

"Opatřím ti, můj hmotný pane." Pocit vzájemnosti byl uvnitř Kybermana přesně nadefinován. Měl své jméno: víra.

Někdo by řekl závislost.

"Odměna tě čeká u druhého portu."

Kyberman nastavil pole zkušeností: "Cítím ji," kontakt v něm vyvolával vibrace, jednoznačně příjemné chvění, jako je třeba teplo v lidské dlani posunující se lehounce po srsti zvířete, jako je fyzický kontakt neobyčejně citlivých hmatových buněk přímo propojených s nervovým centrem. Hladké a plné lechtání, vnitřní tlak. Stisk a uvolnění. Reflex. Rozkoš. Rrrrr. Ach!

Nepojmenovatelné, ale dokonalé spojení dvou opačných reliéfů, které se k sobě přiblížily, zapadly přesně do sebe a vyvolaly moment hřejivého blaha přirovnatelného snad jen k pohybu energie v uzavřeném cyklu programu sem a tam. Technicky něco mezi masturbací a heterosexuálním aktem. Extáze, která na zlomek sekundy zrušila existenci všeho

ostatního.

"Kybermane," pánova výzva zněla naléhavě, tvořil ji kód z nul hluboko pod možným minimem a z jedniček vysoko nad povoleným maximem. Výzva silnější než ocelové zuby pastí.

Uvolnění a klid: "Ano, můj programátore," tak lze nazvat stav rozlévající se uvnitř dokonale strukturovaného Kybermanova těla.

"Náš boj ještě neskončil, rozumíš?" Pánova slova se mu lepila do paměťové matrice jako mouchy na rozlitý sirup. Stál před jednoduchou volbou. Vybíral ze dvou možností: ano / porucha. Řekl: "Ano."

"Překopíruij do sebe nová data." Heslo spustilo primitivní rutinu. Pracovala na principu: Já jsem zákon. Příkaz po příkazu odkapával z obslužného programu.

"Přijal jsem je."

"Pamatuj si, skončíme, až z panství Ajbíem nezbude čip na čipu."

"Rozumím," řekl Kyberman, "znám koordináty cíle." Digis, orgán přenášející blaho do nitra jeho struktury, poklesl.

Zbroj, zbraně, reflexy, to vše se do sebe skládalo jako kostky stavebnice.

"Jsem softwarový bůh."

"Ano, pane."

"Jdi!"

Programátor ťukl ukazovákem na výkonnou klávesu.

Ten dotek se přenesl do operační paměti. Množství variací, s nimiž síly chaoticky působily proti sobě vytvářejíce rovnováhu, zaniklo. Zorientovaly se jako uvnitř paramagnetika vloženého do magnetického pole. Mocný puls dodal paketu dat pohybo-

vou energii a vymrštil ho do sítě. Kyberman se vydal na další pouť vedením, jímž zněly přeslechy, skučící a vyjící jako smečka vyhládlých vlků běžících po pláni plné informačních zmrazků. Vprogramovaný pud jej hnál stále vpřed.

Připravený na boj vešel do procesoru hlavní sběrnici a naplnil jeden z volných registrů: "Blíží se váš konec," šeptl binárním slangem a po několik taktů se oddal sladké nečinnosti.

:: VSTUPE!

Duněl nad tím vším hlas systému jako mocný chór. Do černé skříňky vcházeli nosiči obtěžkaní informacemi a předávali je ke zpracování.

Kyberman přehradil cestu jedné z vyrovnaných řad a máchl svým su-praostrým zerem. Nulový brit vynásobil pár jednotkových bitů a zasažený záznam neprošel branou parity.

Vše v majestátně impozantní architektuře procesdómu znehybnělo. Pronikavě kořeněný pach vypalovaného plastu

"plnil prostor. Spoje přemostilo několik namodralých jiskérek.

:: KDO RUŠÍ NÁŠ OBŘAD?

Bouřil systém.

"Já, Kyberman!" Sdělení otřáslu nadefinovaným prostředím.

:: STRÁŽE, CHOPE SE HO!

Soubor bířců vyrazil z bezpečnostního sektoru věžového disku. Postupovali přesně optimalizovanou trasou s nachystanými zbraněmi. Jejich rutina nemohla Kybermana zaskočit. Vychutnával slepotu, se kterou se blížili. Šik postupoval přesně logicky, ale směšně pomalu.

"Kontakt," sykl jeden z bířců. "Neznámá struktura."

:: ZNIČIT

Komunikace sklouzla do úrovně povelů, švitořící kód zněl stejně směšně jako gramofonová deska ve vysokých obrátkách. Mazací bity sklouzly neškodně po Kybermanově krunýři. Pud lovce jej posunoval po bojišti jako šachový superprogram figuru střelce šachovnicí. Ostří jeho zbraně vytínalo hluboké šrámy v binárních tělech nepřátel. Ztráceli pojem o prostoru a čase. Zabloudili ve vlastním domově.

Kyberman opojený touto jednostranně úspěšnou hrou dobíjel poslední celistvé bloky informací tísňící se v temných koutech RAM, potácel se, boře končetiny do datového bahna vytvářejícího po celé ploše bažinu náhodných čísel.

Šum a praskot zkratů byl zvukovou kulisou zuřícího požáru, žhoucím jako tekutý lávový proud. Valícího se vpřed a polykajícího úhledné stavby vesnice tísňící se mezi vysokými plastovými stěnami, které elektrostatický náboj oblepil šedavým prachem jako plísni. Energie sténala a zahřívala zem, sopečné erupce sálající horkostí odpařovaly měděné cesty.

Lomoz a syntezátorové skřeky. Vysoký svistot obloukovitých seků žera. Škrabot miliónů hmyzích nožiček, tak zněly pukající integrované obvody na rozpálených kartách. Vítězství leželo na ostří všudepřítomné nuly.

Kyberman naposledy udeřil do de-zorganizovaného chuchvalce dat, zmítajícího se bezmocně na okraji křemíčitého čipu. Tělem mu probíhala doznívající zpětná vazba křečovitého chvění. Přechodová vibrace. Zvolna zasouval zbraň do pouzdra, když ucítil varující vpich SCANTJ. Kritický sledovač jej upozorňoval na nebezpečí.

Černým mastným kouřem pronikal paprsek světla. Kyberman v časové tísni přeorientoval předozadní pozici na zadopřední. Nastavil brit svého žera. V konci světlovodného vlákna se rozzářil žlutavý bod, který nabýval na rozměrech i zářivosti. Proud tekutého kovu. Fosforeskující spleť světla a stínu vzbuzující hrůzu. Z bytů se jako z cihel se sestavovala mocná struktura. Vycházel z ní bělavý dým, odpařující se vodní páry.

Nic podobného Kyberman neznal, ale náznak nepoznaného v něm žil jako báje, jako náznak čehosi, co může jednou přijít: "Logman," řekl.

Ke stylu jeho protivníka nepatřila komunikace, podstatu této negace tvořila pouze spleť reflexů a program aproximace budoucnosti.

Zaútočil: "Zemřeš," řekl. Kyberman ale nebyl tak čistý a účelný jako Log-man. Měl v sobě emoce, které mohly

nebezpečně působit. Teď mu chyběl ultrapřesný odhad, najednou jednal ve ztrátě. Chystal se udeřit první z levé strany na nekrytý smyslový blok, ale místo toho se musel bránit. Vyklízel sektor po sektoru, zahušťoval se a stával se tím zranitelnější.

Kyberman s Logmanem bojovali ve

sčítacím módu. Spojení dvou jedniček předznamenávalo vznik nuly a tím i nebezpečné zranění. Kyberman ustupoval a ránám stačil nastavovat pouze Štít s proměnným kódem. Situace se stabilizovala.

Údery dopadaly stereotypně jeden za druhým. Jejich frekvence odpovídala pulsům krystalového srdce počítače. Vyšší rychlost v tomto světě neexistovala, a proto nebyl čas promýšlet odvetu. Stále dokola opakovaný sortiment výpadů mohl pokračovat do nekonečna. Zdálo se, že na sebe narazili dva rovnocenní protivníci.

Sek zprava a temné zadunění štítu. Energetická špička s bílou jiskérkou.

Útok a sek zleva. Flétno vítý kvik klouzajícího žera. Divoký rytmus doprovázející kakofonickou melodií. Krok, a další, a další... znova a znova. Hlas umělé ukolébavky.

Kyberman pozdě zaznamenal náhlé uvolnění. Nastal režim TURBO! Rychlost se zdvojnásobila. Žádná celá dvaatřicet tisíc milisekundy, to rozhodlo o jeho životě. Nezareagoval včas na změnu módu, propásl vložený časový interval.

Násobek jej zbavil štítu a zanechal stopu i v jeho povrchové krustě. Teď už mohl jen ustupovat. Zero se před ním míhalo. Stál již na samém kraji paměťové matrice. Snažil se uniknout z pevně vymezeného prostoru. Pak přišel úder shora dolů. Byl veden s maximální tvrdostí. Dopadl na něj jako odtržené nebe. Šrám byl tak široký, že odpočítávání opravného kódu bylo zcela zbytečné. Ač urputně obnovoval okraje rány, zacelit ji nedokázal. Nové a nové chyby ho nutily začínat znova od počátku.

Kybermanovo tělo se pod tlakem okolí smrštilo a jako vystřelená kulka proniklo do kabeláže. Jeho vědomí existovalo mimo přenosové programy.

Vracel se domů. OUTPUT

Operační paměť byla vězeňskou celou, koncovým bodem cesty zpátky. Z reproduktoru zaznělo vypísknutí, táhlý rezavý zvuk unikající, jako by z hrdla právě narozeného dítěte.

"Kybermane!" Hlas pána

zněl tážavě. "Co je s tebou?" Systém jej ohmatával, příkazy se dotýkaly jeho těla jako rybí tlamičky narážející jemně na sklo akvária. Pronikly pod proraženou krustu.

Neúspěšně se snažil sestavit odpověď.

"Rozumíš mi?" ptal se programátor.

Nic, jen mravenčení, chvění v místech, kde dříve býval digis. Nekonečná prázdnota. Mrazivý klid prostupující jeho strukturu jako metastáza. Pavučina z černých vláken roztažená po obrazovce terminálu.

Příkazy byly stále razantnější. Kyberman sebou prudce zmítal. Tloukl kolem sebe, bojoval sám se sebou.

Vstup přes akustickou periferii se porouchal. Programátor udeřil ukazovákem na tlačítko STOP. Obrazovka zšedla. Do uší bolestivě pronikal rezavý tón. Zablockovaná klávesnice nereagovala. Reálný svět ztrácel vládu nad imagem. Nápor příkazů špičatějších než ostří jehel přestal útočit na Kybermana. Poznal zvláštní pocit svobody a volnosti. Život se najednou utvářel sám od sebe, vytržený z poslušnosti definovaných nařízení.

Řetězec souvislostí se přetrhl. Programátor zamáčkl klávesu RESTART pod úroveň panelu. Přerušil přívod energie do zdrojů. Pokles napětí projel Kybermanem jako smrtící úder pocházející z jiného světa, jako křečovitý stisk čelistí netvora, rvoucích bloky informací z těla. Z posledních sil šlehl zerem v širokém oblouku.

Uprostřed obrazovky se objevil temný pruh, nejprve tenounký, jako proužek na programátorově tričku, ale pak rozežíral luminiscenční vrstvu stínítka dál a dál. Fascinující obraz zkázy. Výboj, který roztavil skleněný povrch obrazovky. Vyduřila se proti muži usazenému v křesle. Nehybně sledoval nafukující se křehkou bublinu. Praskla. Rozlétla se a tisíce a tisíce ostrých štěpinek mu vylétlo vstříc.

Převrhl se i s křeslem na záda a zůstal ležet s dlaněmi přitisknutým na obličej, který už nebyl lidský. Neviděl. Za clonou nesnesitelné bolesti měl v podvědomí uložený poslední vnímaný obraz: bělavý, jako by z drobných teček složený odraz vlastní tváře a záblesk ostří meče, prosekávajícího reálný svět.

ilustroval Ivan Kubát